

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 943-ҳадис

943/1982- عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: دَخَلَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى أُمِّ سُلَيْمٍ، فَأَتَتْهُ بِتَمْرٍ وَسَمْنٍ، قَالَ: «أَعِيدُوا سَمْنَكُمْ فِي سِقَائِهِ، وَتَمْرَكُمْ فِي وَعَائِهِ، فَإِنِّي صَائِمٌ». ثُمَّ قَامَ إِلَى نَاحِيَةٍ مِنَ الْبَيْتِ فَصَلَّى غَيْرَ الْمَكْتُوبَةِ، فَدَعَا لِأُمِّ سُلَيْمٍ وَأَهْلِ بَيْتِهَا، فَقَالَتْ أُمُّ سُلَيْمٍ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّ لِي حُوبِيصَةً، قَالَ: «مَا هِيَ؟» قَالَتْ: حَادِمُكَ أَنَسٌ، فَمَا تَرَكَ خَيْرَ آخِرَةٍ وَلَا دُنْيَا إِلَّا دَعَا لِي بِهِ، قَالَ: «اللَّهُمَّ ارزُقْهُ مَالًا، وَوَلَدًا، وَبَارِكْ لَهُ فِيهِ»، فَإِنِّي لَمِنَ أَكْثَرِ الْأَنْصَارِ مَالًا. وَحَدَّثَنِي ابْنَتِي أُمَيْمَةُ: أَنَّهُ دُفِنَ لِصَلِيِّ مَقْدَمَ حَجَّاجِ الْبَصْرَةِ بِضَعِّ وَعِشْرُونَ وَمِائَةً.

943.1982. Анас розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам Умму Сулаймнинг ҳузурига кирдилар. У у зотга хурмо ва ёғ келтирди. У зот: **«Ёғни мешкобига, хурмони идишига қайтаринг, чунки мен рўзадорман»**, дедилар. Сўнгра уйнинг бир четига ўтиб, фарздан бошқа намоз ўқидилар ҳамда Умму Сулайм ва унинг оила аъзолари ҳаққига дуо қилдилар. Шунда Умму Сулайм: «Эй Аллоҳнинг Расули, менинг кичик бир хос ҳожатим бор», деди. У зот: **«Нима у?»** дедилар. У: «Ходимингиз Анас...» деди. Шунда у зот дунёю охиратнинг бирор яхшилигини қўймай, **«Аллоҳим! Уни молу давлат, авлод-зурриёт билан ризқлантир ва унга барака бер»**, деб ҳаққимга дуо қилдилар.

Мана, мен ансорларнинг энг бадавлатлариданман. Менга қизим Умайна айтиб бердики, Ҳажжож Басрага келганда пушти камаримдан бир юз йигирма нечаси дафн қилинган экан».

Манба: hadis.islom.uz

